

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

CSODÁS
SZÜLINAP

Delfin
KÖNYVEK

Paige hihetetlenül boldog lesz, amikor egy dalmata kiskutya jelenik meg a nagymamája házában. A félelmetes, régi ház többé már nem is olyan rémisztő, főleg úgy nem, hogy egy varázslatos, szőrborzoló buli kerül kilátásba!

„Még sosem voltam ottalvós bulin, remélem, egyszer az én szüleim is megengedik. Kiskutyánk már van, mert Vihar történetei annyira tetszenek, hogy én is mindenképp szerettem volna egy kutyussal kalandozni.”

Emma

„Örülök, hogy Paige végül megszerette Debset, és ebben Viharnak is nagy szerepe volt.”

Dávid

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

CSODÁS SZÜLINAP

— részlet —

★ 1. fejezet ★

Paige Riley szomorúan ücsörgött a nevelőapukája kocsijának hátsó ülésén. Nem igazságos! Éppen a születésnap bulijaikról beszéltek a két legjobb barátnőjével, amikor Keith jött, hogy hazavigye.

– Miért nem anya jött értem, ahogy mondta? Akkor még egy óráig maradhattam volna Amyvel és Torival – panaszkodott Paige. – Anya tudja, hogy nagyon izgatottak vagyunk ilyenkor, mert annyira közel van a születésnapunk!

– Nagyon sajnálom, drágám. Nem akartam mondani, amíg kettesben nem vagyunk, de anyukád kórházban van – mondta Keith, közben kiállt a parkolóhelyről. – Megvizsgálták, és jól vannak a babával együtt, de a kórházban kell maradnia, amíg meg nem születik a testvéred.

Paige örült, hogy semmi bajuk nem esett.

– Szegény anya! Utálja a kórházat, és most hetekig bent kell maradnia. Jó, hogy holnaptól szünet van, és elmehetek minden nap meglátogatni.

Keith ránézett a visszapillantóból.

– Nos, lehet nem *minden* nap. Éjszakás vagyok a következő két hétben. Ezért úgy döntöttünk, hogy az lesz a legjobb, ha az anyukámnál leszel addig.

Paige felhúzta az orrát. Még sosem találkozott Keith anyukájával, de azt tudta, hogy a semmi közepén lakik egy faluban.

– Muszáj mennem? Nem maradhatok inkább Riley papával és mamával? – kérdezte.

– Sajnos nem. Épp nyaralnak – felelte Keith. – Tudom, hogy Brookton kicsit távolinak tűnik, de majd sokszor elmegyek érted, és elviszlek anyukádhoz. Megkérhetlek, hogy az anyukámat ne hívd mamának vagy nagyinak? Kicsit érzékeny a korára.

– Akkor hogy hívjam?

– Deborah-nak hívják, de mindenki csak Debsnek hívja – felelte Keith.

Paige felhorkant. Debs! Milyen név ez egy mostohanagymamának?

– Egyébként meg nem kell elvinned engem sehová. Tudok vigyázni már magamra otthon is. Nem vagyok kisbaba, két hét és tíz leszek.

Keith elmosolyodott.

– Bizony, és igazi okos fiatal hölgy vagy. De nem szeretném, ha egész nap és éjszaka egyedül lennél. Ráadásul anyukád is sokkal nyugodtabb lenne, ha tudná, hogy valaki figyel rád. Nem kellene még ennél is jobban aggódnia – fejtette ki.

Erre Paige már nem igazán tudott mit mondani.

– És mi a helyzet a holmimmal? Kell farmer és cipő, és...

– Már bepakoltam a táskádat – felelte Keith. – És minden mást elhozok, csak szólnod kell.

Paige elkeseredetten bólintott, és leengedte a vállát. Minden rosszul alakult. A kis-

baba máris elrontott mindent, pedig még meg sem született. Valószínűleg nem is lesz születésnap bulija.

A szíve összeszorult a gondolattól, hogy Amy és Tori bizonyára együtt tervezgetik a születésnap bulit, és azon gondolkodnak épp, hogy mit vegyenek fel. Most már nem volt értelme csatlakozni.

Keith kihajtott a városból, és egy vidéki útra kanyarodott. Óráknak tűnt az út, mire megálltak a sötét, kanyargós utcában egy hatalmas, vöröstéglás ház előtt. Fény játszott a verandán, és ahogy Paige fellépett az ajtó elé, már ki is nyitották előtte.

Egy nő jelent meg, fullasztó parfümfelhőt eregetve maga körül. Sötét haját hátrafogta, és hosszú selyemfelsőt vett fel a farmernadrághoz.

– Biztosan te vagy Paige! Gyere be, édeském! Már nagyon vártam, hogy találkozzunk!

Paige feszesen mosolygott, mert hát nem mondhatta el ugyanezt saját magáról.

– Köszönöm, hogy engedte, hogy itt maradjak, Mrs. Stokes – mondta udvariasan.

– Jaj, nyugodtan tegezz, és hívj Debsnek! Mindenki így hív – bólogatott Debs, és vidáman beljebb terelte Paige-et a házba.

Paige meglátta a színes járólapokat és a festett üveglakokat. A régies, üveg falilámpák halvány fénnel világították meg a gyönyörű tapétát és a sötét festményeket. A ház úgy festett, mintha egy hátborzongató szellemtörténetből lépett volna elő. Paige azon sem lepődött volna meg, hogyha óriási denevérek lógnak a plafonról.

Keith felvitte Paige bőröndjét az emeletre, aztán visszatért a konyhába, ahol Debs éppen a vízforralót töltötte tele.

– Nekem vissza kell mennem, már várnak a munkában. Rendben leszel, Paige? – kérdezte.

Paige bizonytalanul bólogatott, mert nem tudta, hogyan is feleljen erre a kérdésre. Nem tetszett neki ez a sötét ház, és Debset sem tudta igazán hová tenni, de ezt nem akarta mindenki előtt kimondani.

– Remélem, jól fogod érezni magad az öreg házikóban! Bár sejtem, hogy legszívesebben inkább otthon lennél a csodálatos kisöcséddel – felelte Debs, és szélesen mosolygott.

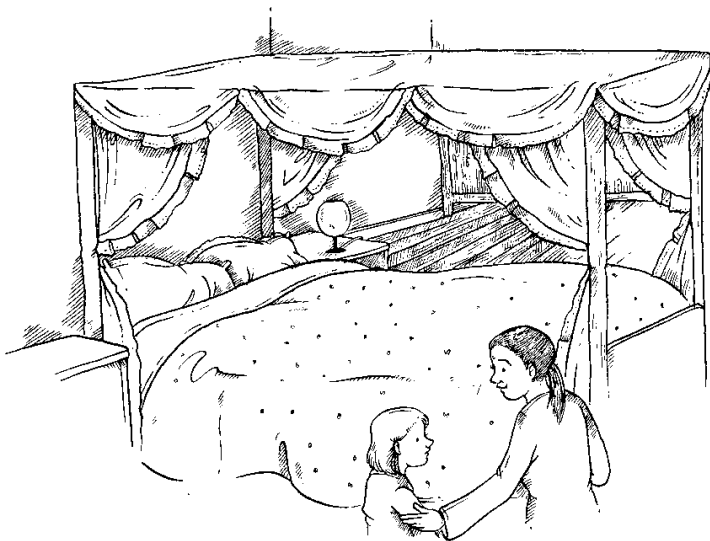
Ja, persze, gondolta Paige, és megint inkább csendben maradt.

Keith megígérte, hogy másnap felhívja majd, aztán elment. Debs pedig forró csokit készített, amit közösen ittak meg. Paige ásitást mímelt.

– Nagyon fáradtnak tűnsz. Minden nagyon hirtelen történt, ugye? Gyere, megmutatom a szobádat! Hozd magaddal a csokidat is! – mondta Debs kedvesen.

Paige Debs mögött ment fel a lépcsőn. A szobájában pont ugyanolyan díszes tapéta volt, sötét festményekkel és nehéz bútorokkal, mint a ház többi részében. Paige meglepetten pislogott, amikor meglátta a hatalmas négyoszlopos ágyat maga előtt.

– Csodálatos, ugye? Ez az ágy már a családunk tulajdona, ki tudja, mióta. Én is ebben születtem, ahogy Keith is – felelte Debs vidáman.

Pfuj! Ezt nem akartam tudni, gondolta Paige.
– Szeretnék most aludni egy kicsit! –
mondta sietve.

– Hát persze, édeském. Nagyon hosszú napod volt. Szép álmokat! Holnap reggel találkozunk! – Debs becsukta az ajtót maga mögött.

Paige gyorsan levetkőzött, megmosta a fogát a régimódi mosdó előtt, és bemászott a hatalmas ágyba. A holdfény beszökött a függönyökön át, ő pedig reszketett a takaró alatt. A sötét bútorok fenyegetőnek tűntek a homályban.

A gyomra összeszorult, és hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Bár ne lenne az anyukája kórházban! Minden a kisbaba hibája!

Azonban hirtelen élénk fény töltötte be a helyiséget, és Paige szomorú gondolatai elpárologtak a sötétséggel együtt, miközben a lélegzete is elakadt. Hitetlenkedve dörzsölte a szemét, amikor meglátott az ágy végében egy apró alakot, akit ezernyi gyémántpötty világított meg.

– Jaj, egy szellem! – sikkantotta Paige, és bebújt a takaró alá.

